

TROJIČNÍ NEDĚLE – Břeclav 26.5.2024

1. čtení: 1. Kor 13, 9-13

2. čtení: 2. Kor 13, 11-13

Milé sestry, milí bratři,

Slavíme dnes neděli Svaté Trojice. Po dnešní neděli nastává mezidobí, které bude trvat až do Adventu. Musím říci, že kázat dnes je pro mě složitější než obvykle. Na každou neděli je v rámci perikop přiděleno několik textů, které mohou sloužit jako základ pro kázání. Většinou jsou mezi nimi biblické příběhy, či texty ne příliš teologicky náročné, na které si troufnu i já, jako výpomocná kazatelka. Ale dnes je to jinak. Na trojiční neděli se úplně nehodí kázat například na Ježíšova podobenství, nebo třeba cestu Božího lidu pouští. Trojiční neděle je dobrým důvodem k zamyšlení nad Božím dílem v co možná největší šíři a rozsahu. A tomu odpovídají i texty určené na tuto neděli.

Text, který tvoří základ dnešního kázání, najdeme na úplném konci Pavlova dopisu do Koryntu. Jde vlastně o rozloučení, ve kterém Pavel používá trojiční oslovení. Toto trojí vyjádření však v tehdejších dobách nebylo ještě tak běžné. „Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a společenství Ducha svatého buď se všemi vámi!“ V současné době slyšíme tuto větu jako pozdrav z kazatelny na začátku bohoslužeb. Pavel ta slova pronáší jako slovo požehnání, které on dává společenství na další cestu.

Pavel tedy hezky vyjmenovává osoby Boží Trojice. Bratři a sestry, zkusme si uvědomit, v jakém pořadí jmenujeme osoby Boží Trojice my. Většinou říkáme Bůh Otec, Syn a Duch svatý. A v jakém pořadí je jmenuje apoštol Pavel? Jako prvního zmiňuje Ježíše. Pro křesťany je totiž Boží jednání nejzřetelnější právě v příběhu Ježíše Krista. Naše víra nestojí na filosofických úvahách či teoriích o vzniku světa. To, co nás drží při víře a dává nám odvahu v těžkých chvílích, není tajemství vesmíru ani dokonalost přírody kolem nás – ale příběh Ježíše Krista. V Ježíši Kristu je nám Bůh tak blízko, že už to víc není možné. Nehledejme Boha vysoko na nebesích, ani v záhadách přírody nebo v hlubinách svého nitra. Bůh má díky Ježíši Kristu konkrétní lidskou tvář i podobu. Setkává se s námi jako člověk s člověkem.

„Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a společenství Ducha svatého bud' se všemi vámi!“

Každou osobu Boží Trojice spojuje apoštol Pavel s určitým darem. Ježíš Kristus je spojen s milostí, Bůh Otec s láskou a Duch svatý s darem společenství. Nad těmito dary se pojd'me zamyslet trochu více do hloubky.

S Ježíšem je spojena milost. Sestry a bratři, kdy zažíváme milost my lidé? Milost prožívá těžce nemocný, který se uzdravil. Milost zná odsouzený, který byl předčasně propuštěn. O milosti ví každý, komu bylo odpuštěno. Apoštol Pavel slovem milost velmi dobře vystihl, oč Ježíšovi šlo. Milost byla doslova Ježíšovou strategií. Milostí dosahoval největších úspěchů, ale také nejvíc pohoršoval své okolí. Ježíš totiž přijímal hříšníky ještě dřív, než se změnili a začali vést spořádaný život. Napřed jim nabízel přijetí a záchranu a teprve pak od nich očekával, že se budou chtít změnit a o něco dobrého se snažit. Tím se vymykal jiným kazatelům a spasitelům té doby. Tím byl trnem v oku pro farizeje. Protože u nich bylo vše založené na dodržování nejrůznějších nařízení a předpisů. První krok čekali od člověka a až potom mohla přijít odměna. Ale Ježíš přichází jako první. Oslovuje, uzdravuje, nabízí. A na člověku je až ten druhý krok. Krok ke Kristu, a nebo od něj.

Ježíš se svým přístupem dal ostatním v šanc. Když se k nepříteli zachovám velkoryse, může to využít a zneužít. To se stalo a stává i Ježíši. A přece Ježíš ví, co dělá. Milost, kterou nám nabízí, není slabost, ale výzva. Milost slouží k tomu, aby se ukázalo, co jsme zač. Kdo uzná, že žije v hříchu a nemá jinou možnost, než prosit o odpuštění – bude zachráněn. Kdo však trvá na tom, že je lepší než mnoho jiných a dokáže se obhájit sám, ten svůj život prohrává.

Druhé zastavení je u Boha Otce, který je spojen s darem lásky. Boží láska prochází celým starým i novým Zákonem jako červená niť. Bůh se nám ukazuje jako milující rodič. Láska partnerská může mít svůj konec, ale láska rodiče? Ta je stálá. Věrná. V Bibli se setkáváme s Bohem, který má s člověkem i se světem jasný plán. Náš Bůh je věrný, co řekl a slíbil, to taky splnil. Bůh svou vůli předem oznamuje, vysvětluje a nakonec i naplňuje.

To je ono. Boží láska se neprojevila hlavně v kráse hor a úchvatnosti moře. Ani v tom, že lidé objevili lék na neštovice. Ani v tom, že Seifert psal nádherné básně. Kdo hledá Boží lásku jen v přírodě a v dějinách, sotva najde zdravou víru. Boží lásku máme hledat u Ježíše Nazaretského.

Jej Bůh poslal do světa, abychom u něho načerpali sílu a chuť k životu. A tím se Boží láska spojuje a propojuje s Ježíšovou milostí.

Třetí část Pavlova požehnání se týká Ducha svatého, který je spojen s darem společenství. Duch svatý nám otevírá ústa k vyznání, tak nás vybavuje k životu pro druhé, pro společenství. To je jeho hlavní poslání: spojování lidí. Ono je to tak, že Bůh má rád společnost, sám ji tvoří jako Otec, Syn a Duch svatý. Přivádí člověka k životu a raduje se z toho, že s ním může být v kontaktu. A raduje se, když jsou lidé při sobě. Ví, jak je dobré a nezbytné, když lidé táhnou za jeden provaz, jsou spojeni jedním Duchem, jedni druhým pomáhají a slouží.

Víra, můj osobní vztah k Ježíši Kristu, se v Duchu svatém stává poutem lásky, poutem, ze kterého vyrůstá a buduje se společenství sboru a celé církve. Vznik a život církve, život našeho sboru je darem Ducha svatého. Jinými slovy, existence církve není nic samozřejmého, ani jen dějinně podmíněného. Je to dar, Boží dílo. A my smíme být součástí tohoto daru, součástí Božích záměrů.

Trojedinost Boží. Je to hádanka. Je to tajemství. Myslím, že apoštol Pavel nás hezky vede k tomu, jak nad tímto tématem můžeme přemýšlet.

Bratři a sestry, na závěr kázání mi dovolu citaci Patra Galluse, který na konci článku „K čemu Boží Trojice“ v březnovém čísle Českého bratra věnovanému právě Boží Troji dodává:

„Zatímco pro myšlení tak zůstává Trojice velkou výzvou, pro praktický křesťanský život je velkou posilou.“

Amen